

41. Szentháromság utáni tizenegyedik vasárnap.MEGMARAD A HIT.

1 Korinthus 13,13
Róma 10,8-17

A következő három vasárnap - Isten Lelke indítására - az egykerintustizenháromnak, a szeretethimnuszának sokak által kívülről ismert, felségesen szép verséről szól közöttünk az igehirdetés: "Mert azért megmarad a hit, remény, szeretet e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet." Mai alkalommal a hitről, a megmaradó hitről teszünk bizonyosságot.

A hit az Újszövetségben és a reformációban.

A hit fogalma az Újszövetségben megközelítően ötszázszor fordul elő különböző formában. Vegyük ehhez, hogy Újszövetségünk 475 oldalból áll. Ez azt jelenti tehát, hogy a hit fogalma az Újszövetség minden lapján átlagosan egyszer előfordul. Aki a hit fogalmát ki akarná szakítani a Bibliából, nyugodtan összetéphetné akár az egészet.

A reformáció is a hitet fedezte fel. Luther Márton, az üdvösségért tusakodó szerzetes rátalált a Római levélre, s mindjárt az 1,17 lett vigasztalása, útmutatója, elindítója: "Az igaz ember pedig hitből él." Kálvin számára többek között ezt jelentette ez a mondat: "...szükségképen következtetünk a hit és az evangélium kölcsönös kapcsolatára. Mert abból a mondasból, hogy az igaz ember hitből fog élni, azt következteti, hogy ezt az életet az evangélium által nyerjük el. Így már tisztán áll előttünk e levél első részének lényege, vagy legsarkalatosabb pontja, hogy t.i. egyedül Isten könyörületesességéből igazulunk meg a hit által." Így került a kálvini reformáció